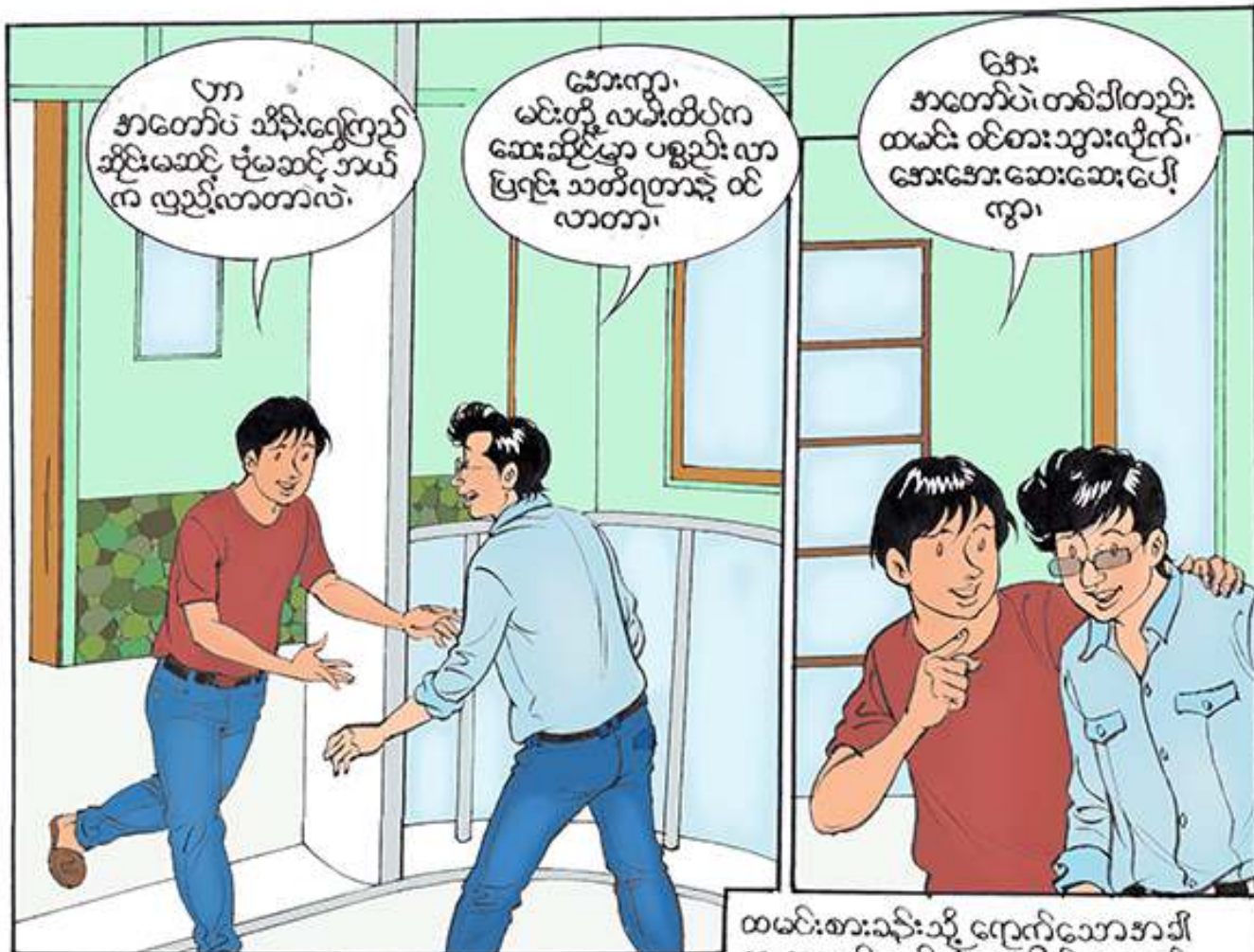

ဖူး တရုတ် ပိတ်သော သင်္ချာကား

ဟာ
အတော်ပဲ သိန်းရှေ့ကြည်
ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ဘယ်
က လွည့်လာတာလဲ။

အေးကွာ၊
မင်းတို့ လမ်းထိပ်က
ဆေးဆိုင်မှာ ပစ္စည်းလာ
ပြရင်း သတိရတာနဲ့ ဝင်
လာတာ။

အေး
အတော်ပဲ တစ်ခါတည်း
ထမင်း ဝင်စားသွားလို့က်၊
အေးအေးဆေးဆေးပေါ့
ကွာ။

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည့်
အတွက် သိန်းရှေ့ကြည် ငြင်းမနေတော့ဘဲ
ခေါင်းညှိတုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ထမင်းစားခင်းသို့ ရောက်သောအခါ
သူ့ အနည်းငယ် ရှိသွားမိ၏။ အသက်
အရွယ် ကြီးရင့်ပြီး ဖြစ်သော သူ၏ အဖေ
ဖြစ်သူက ပါးစပ်တွင် ထမင်း ဟင်းများ
ပေကျံကာ မှန်စားပွဲတိုင်းတွင်လည်း
ဟင်းရည်များ ပေပွနေခြင်းကြောင့်
ဖြစ်၏။

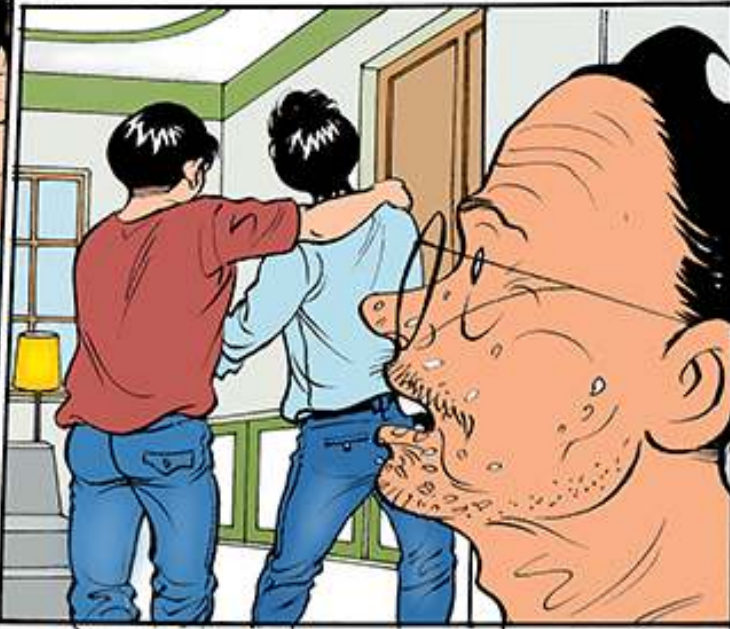
သိပ်ကောင်းတဲ့
အစီအစဉ်ပေါ့ သူငယ်ချင်း
ရယ်၊ ငါလည်း ဗိုက်ဆာနေ
တာနဲ့ အတော်ပဲ။

J

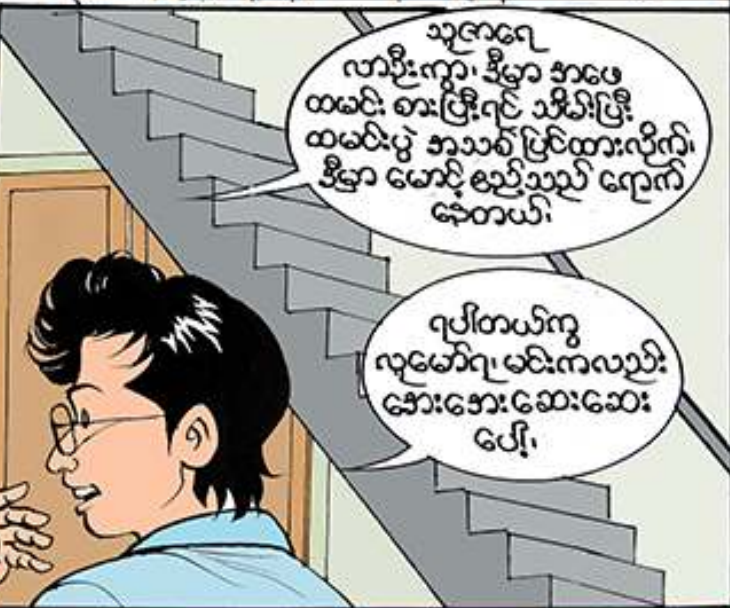
ဟာ အဖေ
ကလည်း ဘယ်လို
စားနေမိနဲ့၊ မသိဘူး၊ မြင့်မြင့်
စားလိုက်၊ ဒီမှာ စည်သည်ကို
ထမင်း ကျွေးမလို့၊

ရှက်စိတ်ကြောင့် ချက်ချင်း ဆိုသလို သိမ်းတွေကြည်ကို
သူ ပခုံးဖက်လျက် အိမ်ရှေ့စည်သန်း ရှိရာသို့ ပြန်
ထွက်သည်။

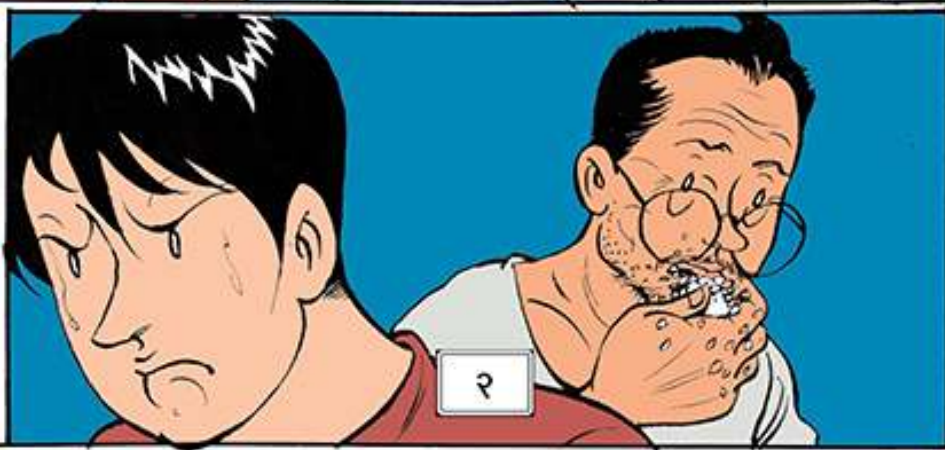

သူကလေ
လာဦးကွာ၊ ဒီမှာ အဖေ
ထမင်း စားပြီးရင် သိမ်းပြီး
ထမင်းပွဲ အသစ်ပြင်ထားလိုက်၊
ဒီမှာ မောင့် စည်သည် ရောက်
နေတယ်၊

ရပါတယ်ကွ
လူမော်ရ၊ မင်းကလည်း
အေးအေးဆေးဆေး
ပေါ့၊

သိမ်းတွေကြည်က
အားသာသလို နှစ်သိမ့်
သော်လည်း သူ့စိတ်၌
တစ်ခုခုကို အလိုမကျ
သလို စိမ်းရသည်မှာ
အမြန်ပင် ဖြစ်၏။

လူကုတ် ဆရာဝန် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်
ရှေ့မှို မသိမိတိမ္မ ငှက်သွားခြင်းမျိုးလည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။

တောက!
အဖေတို့ လုပ်ငန်း
သိက္ခာကျလိုက်
တာ။

သူ စိတ်ထဲ ခွဲဟဖြစ်နေ၍ လနီးဖြစ်သူ
သူ့ဇန့်ကို မြောမြ တိုင်ပင်ကြည့်သည်။

သိန်းဂျေကြည် ပြန်သွားသော်လည်း
တိုင်းမှို ရှေ့ သူ့အတွက် အပြန်အလှန်
တွေးစရာ မေးခွန်း တစ်ခု ကျန်ခဲ့သည်။

မဖြစ်သေး
ပါဘူး။ စဉ်းစားသည် လာရင်
ကြည့်ကောင်းအောင် ငါ
တစ်ခုခု စိတ်မှို ဖြစ်
မယ်။

မြောရ
မှာလည်း မကောင်းဘူး
သူ့ဇန့်လည်း။

ဘာများလဲ
မောင်ရဲ့။

မောင်အဖေ
ကိစ္စပေါ့ကွာ၊ ဇနီးသည်
ဆောင်သည် လာရင် ဖေဖေ
ဆေပုံ ထိုင်ပုံ စားသောက်ပုံနှင့်
က မသင့်တော်ဘူးလား
လို့

မောင်တို့များ
သိကွာ ကျွန်ုပ်မလား
ဆိုတာကိုပေါ့

သူကက တခါက စဉ်းစား
သလို မျက်လုံးလေး
တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ဗျ။

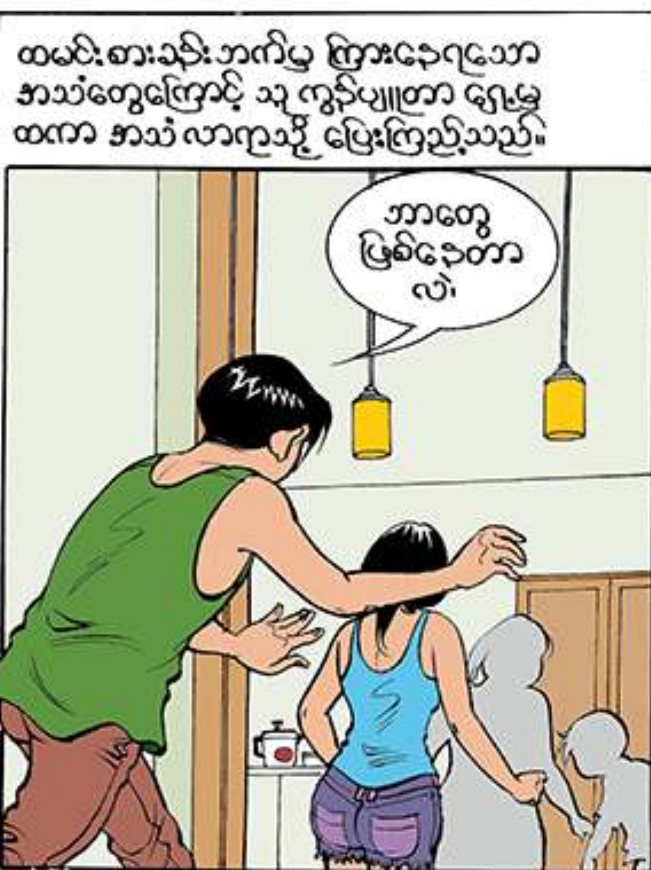
သူကလည်း
အဲဒီ ပြောမလို့တော်
ကြာ မောင် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ ငြိမ်
နေတာ

တစ်ခါ
တလေများ ပုဆိုးတွေ
ပြေကျ၊ ခြာရည်တွေ ထွက်နဲ့
အဖေ ကြည့်ရတာ စိတ်မသက်
သာဘူး

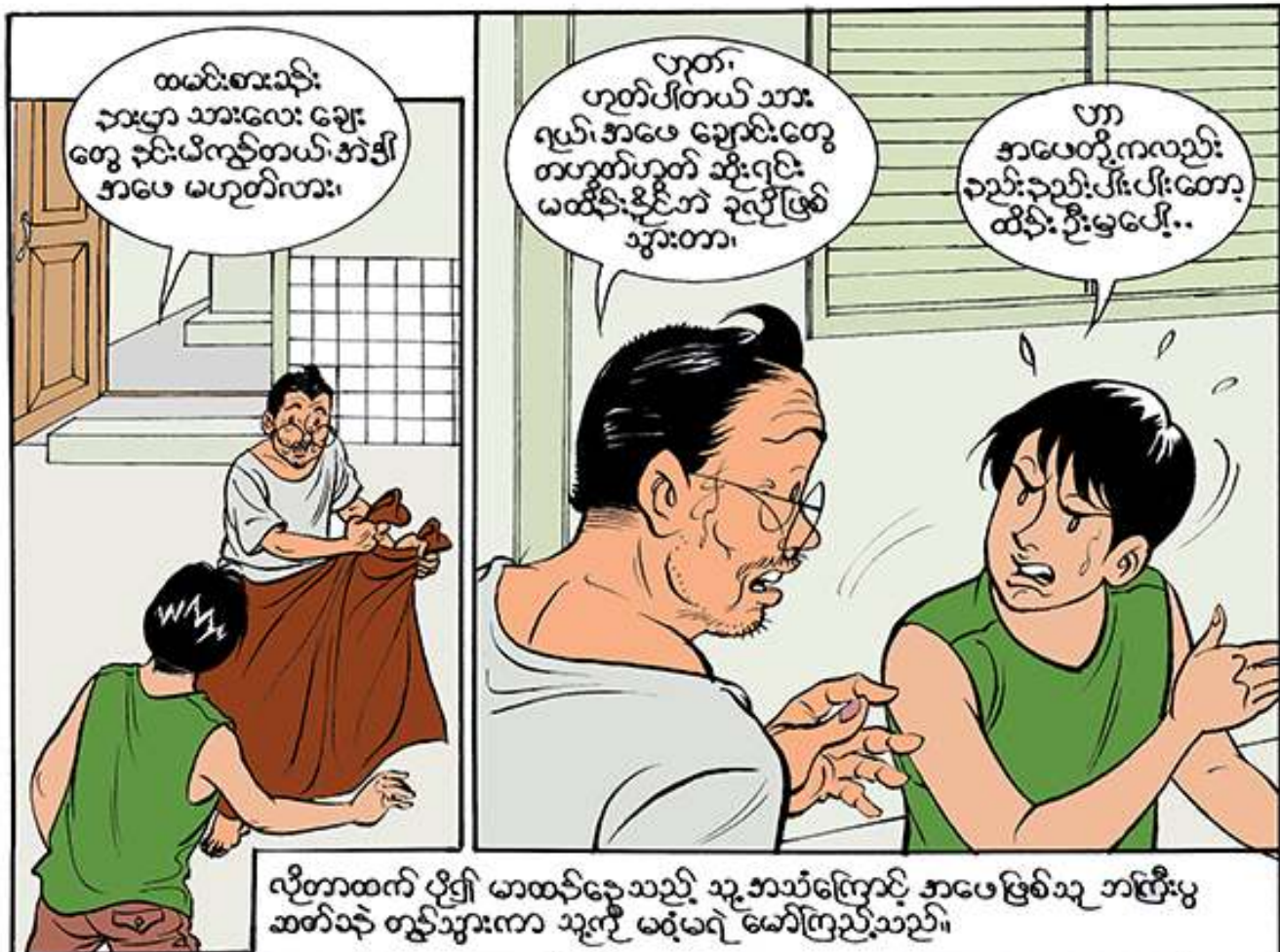

သူ တစ်ချက် စဉ်းစား မိသလို အိမ်သာဘက် သွား၍ ကြည့်သောအခါ အဖေက ကုပ်ကုပ် ကုပ်ကုပ်နှင့် ထွက်လာသည်။

တို့သက ဘကြီးပွ သစာမစားဖြစ်တော့သလို အိပ်၍ လည်း မပျော်တော့၊ တိုက်ဘေးရှိ သောင်မှတ်ဆိတ်ပင် ကြီး ထက်မ တကွပ်ကွပ် အော်မြည်နေသော ငှက်မြည်သံ ကို ညားစွင့်ရင်း အတွေး အာရုံတို့ သူ့အလိုလို ဖြန့်ကျက် လွင့်မြောသွားသည်။

သားကို မွေးပြီးပြီးချင်း မီးတွင်းထဲ ခြယ် ခေါင်းသည် ဆုံးပါးသွားသည် အတွက် ဘကြီးပွ သေလုပ်မြောပါး ရင်းကန်ခဲ့ရပုံကို သတိရသည်။

ဟဲ့ သား ပွကြီးရယ်၊ အဘီ ထမင်း အိုး ထားပြီး ကလေးအတွက် နို့မုန့်သာ မြက်မြက် သွား ဝယ်မယ်ပါကယ်၊

အိမ်ကလေးက နို့သာ နေပြီ၊ ကျန်တာ အမေ တာဝန်ထား၊

အမေ တစ်ယောက်တည်း၊ ထမင်းအိုး တစ်ဖက်ကလေး တစ်ဖက်နဲ့၊

ရပါကယ် သားရဲ့ တော်ကြာ အလုပ် နောက်ကျလို့ သားကို ပြောနေဦး မယ်၊

နေ့လည် ထမင်းစားချိန် နားခိုက် ကေသီ
က သူ့ထမင်းချိုင့် ဖွင့်သည်ကို အကဲခတ်
သလို မျက်လုံး ရေကြည်သည်။

ဟင်?
ခင် ဟင်းမပါ
ဘူးလား ပွကြီး။

အေးဟာ
မခက်က သားကိုစွ
လုပ်နေတာနဲ့ ဟင်းချက်
ဖို့ မသိလိုက်ဘူး။

ခင်
မလည်း ခွဲကွ
ပဲ။

ခွဲကွလိုတော့
မပြောပါနဲ့ဟာ၊ သားလေး
အတွက် ငါ့ဘာမဆို လုပ်နိုင်
ပါတယ်။

သားကို
ပြောတာ မဟုတ်
ပါဘူးဟယ်၊ ခင်ကလည်း
ဧည့် ဧည့် ငါ့ဆီက ဟင်း
ယူစား။

သနော့ဘက် အလုပ်ဆင်းသော အသံမြဲ
နက်ဖြန် မနက်စာ သားအတွက်
နှို့မြင်းဝယ်ဖို့ တစ်ခါ သတိရသည်။

အဆိုးနှင့် အကောင်း နှိုင်းစာနေပါလား
မဟုတ်၊ သူ ကံဆိုးစွာ သလက်တိုက်
လဲဗျာ။

မြန်မာမည်အဖြူ သူ့ရင်းနှီးငွေ
ဖိုက်ဆံ ပေါက်အိတ်လေး တစ်လုံး
ကျနေတာ တွေ့ရသည်။ ဖွင့်
ကြည့်တော့။

အားပါး
ဒေါ်လာတွေ သောင်း
နှစ်ထောင်ကျော်တောင်
ပါလား။

ရင်တွေလည်း တုန်၊ ပန်းတွေလည်း တုန်၊ သူ့
ဝမ်းသာမျှော် ရင်တင်မက ပန်းအထိတုန်သည်
ဆိုကတည်းက အယ်အယ်အောင် ဝမ်းသာသွား
သည်ကို အားလုံး သိမြန်းကြည့်နိုင်သည်။

ဟင် သူ့
လိပ်စာကဒ် မှာလည်း
ပါတယ်၊ ငါ့ အယ်လီလုပ်
ရမလဲ။

ဒီဘဲ
စောပြီ။

ချက်ချင်း ဆိုသလို အိတ်ထဲမှ
ဖုန်းထုတ်၍ ပွဲကြီး ဆက်လိုက်သည်။

ဟဲလို၊
အသံလွှင့်
ဌာနကပါလား။

ဟုတ်ကဲ့၊
အမိန့်ရှိပြီ
ရှင်။

ဟုတ်ကဲ့...
ကျွန်တော် တာရာပွဲကြီး
ပါးလမ်းကနေ ကျွန်တော်
ဖိုက်ဆ်ဒ်တီ တစ်လုံး ကောက်
ရပါတယ်။

အဲဒီထဲမှာ
ဒေါ်လာ တစ်သောင်း
ခွဲထောင် ကျော်တောင်
ပါလာပါတယ် ဆိုလို့။

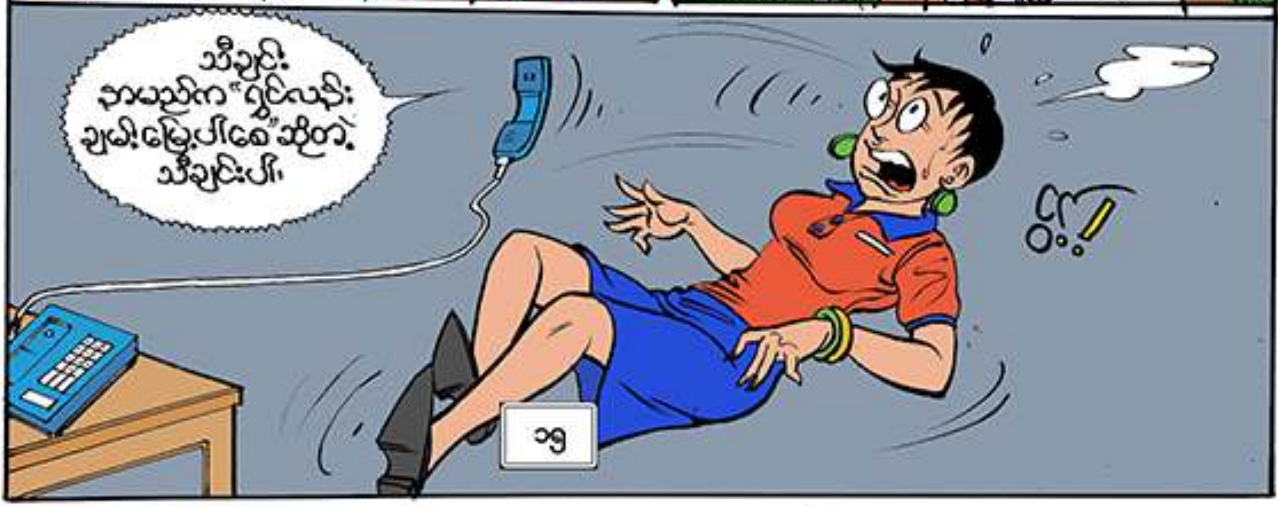
သူ့ လိပ်စာ
ကဒ်မှာ ကျောက်လို့
ရေးထားပြီး အင်းလျား
လမ်း (No-57) ရှိ ပါ
ပါတယ် ဆိုလို့။

ဟုတ်ကဲ့
ကျွန်မတို့ သိမြဲမှာ
Police channel ဆိုတာ
ဒီပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီကနေ
ကြော်ညာပေးရမယ်
သဘောလား..

ဇွန်
ကျွန်တော် ပြောချင်
တာကလေ၊ သောတရှင်
လို့ရာ ကဏ္ဍက သူ့အတွက်
သိချင် တစ်ပုဒ်လောက်
တောင်းချင်တာပါ။

သိချင်၊
ဘာမညီက "ရှင်လည်း
ချမ်းမြေ့ပါစေ" ဆိုတာ
သိချင်ပါ။

ရပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေကမ္ဘာ ဆိုလျှင်တော့
မင်းသားဖြစ်သူက ကောက်ရသော ထိုငွေ
အား သက်ဆိုင်ရာ ဌာနတွေကို အပ်ချင်
အပ်ပါလိမ့်မည်။

ငါ့သား
အတွက် နို့မနွှဲဘူး
ကောင်းကောင်း၊ ဝယ်လို့
ရပြီ၊ အားဆေးကော၊ အနီး
ထပ်ဝယ်ရမှာကော၊ ဝမ်းသာ
လို့ကတော့။

အသီးသားဆုံးသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ချကာ ပွင့်ကြီး ခို့မနွှဲ ဝယ်ပြီး အိမ်ပြန်
ခဲ့သည်။

ပိုင်ရှင်ရဲ့
ခါမည် အပြည့်အစုံ
က ရောဘတ်တိုင်လာတဲ့
မြတ်သွားလူမျိုး။

အပြုံး
ကတော့ ဒီလို
နဲ့။

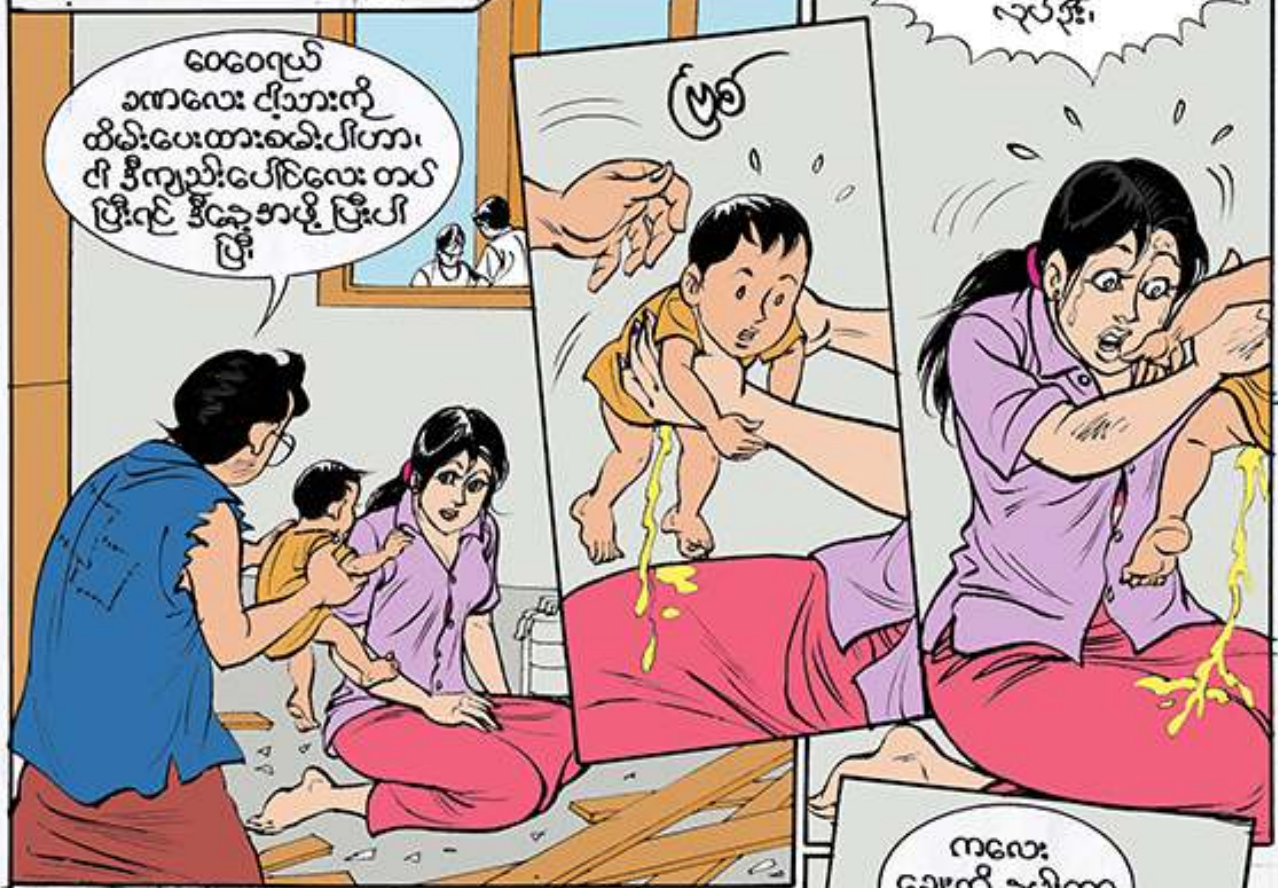
ငါတို့
မြန်မာပြည်ကို ခပ်
တစ်ရာ တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်
ချစ်တဲ့ လူမျိုး၊ ဒီလောက်တော့
လက်စားချေသင့်တယ်။

ထိုနေ့နှင့် နက်ဖြန်ပေါင်း များစွာ ဖူးပွင့်စေခဲ့သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အမေ ခေထိုင် မကောင်းသော အခါ အလုပ် ထဲ အထိ သားကို ခေါ်သွားရ၍ ကလေး တစ်ယောက် အလုပ် တစ်ယက်နှင့် ကသိကလင် နိုင်လေ၏။

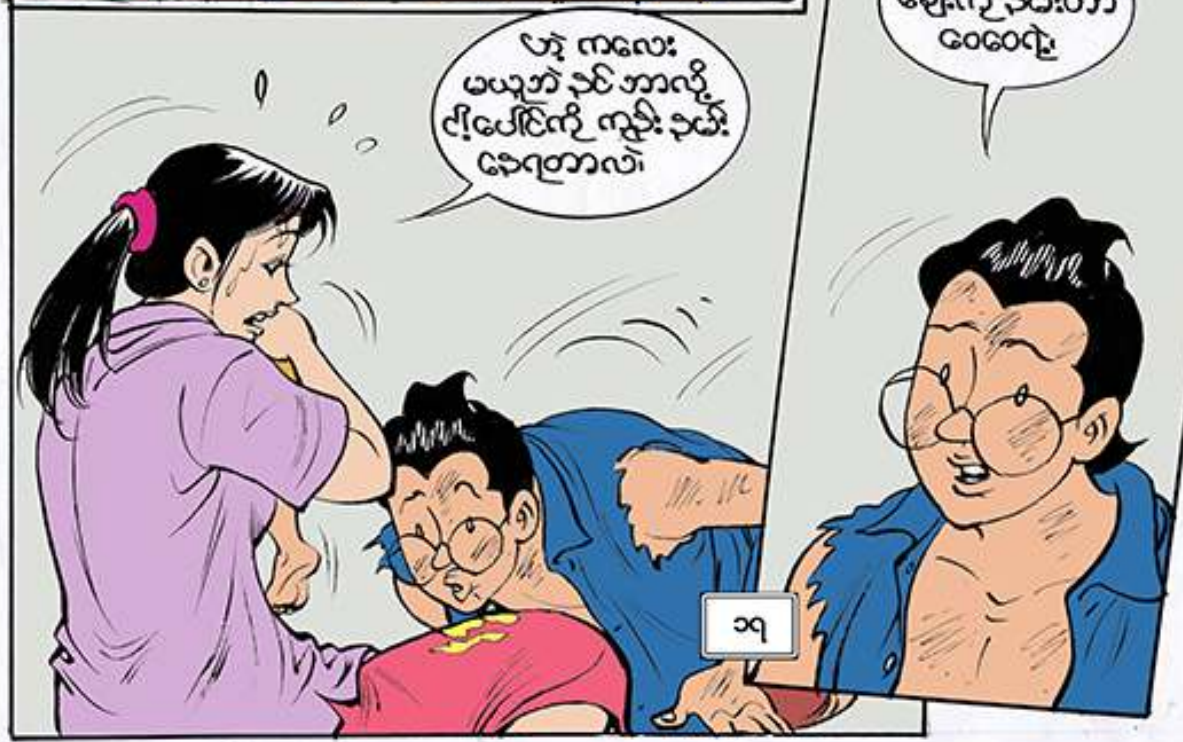
ဝေဝေရယ်
ခဏလေး ငါ့သားကို
ထိမ်းပေးထားမေးပါဟာ၊
ငါ ဒီကျွမ်းပေါ်လေး တပ်
ပြီးရင် ဒီနေ့အဖို့ ပြီးပါ
ပြီ။

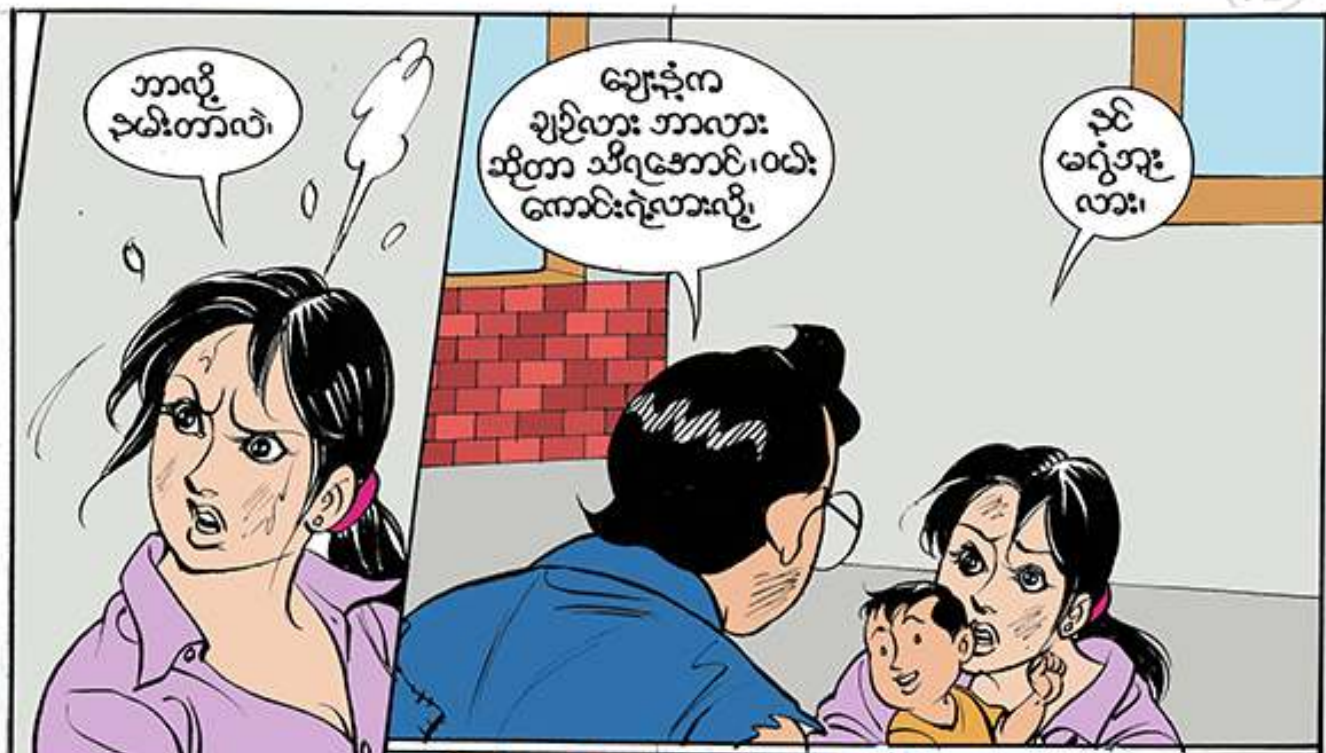
ဟဲ့ ဟဲ့
ဖွဲဖွဲ နားကလေး
ချွေးတွေ ပန်းကုန်ဖို့
လုပ်နဲ့။

ကလေး
ချွေးကို ခုတ်တာ
ဝေဝေရဲ့။

ဟဲ့ ကလေး
မယူဘဲ နင် အာလို့
ငါ့ပေါ်ကို ကုန်း ခုတ်
နေတာလား။

ဘာလို့ ခုမ်းတာလဲ၊

ဈေးနဲ့က ချစ်လား၊ ဘာလား ဆိုတာ သိရအောင်၊ ဝမ်း ကောင်းရဲ့လားလို့

ခင် မေ့အား လား၊

ဘာလို့ ရုံရမ္ဘာလဲ၊ ငါ့ဘား ပဲဟာ၊

ကဲ ရှေးဟာ ကလေးကို ပြန်ယူ၊ နှိပ်ပဲ ငါ့ ထာဘီတွေ ပေ ကုန်ပြီ၊

ခင် ထာဘီ ချွတ်လို့က လေ၊

ဟဲ့ ဘာလို့ ချွတ် ရမ္ဘာလဲ၊

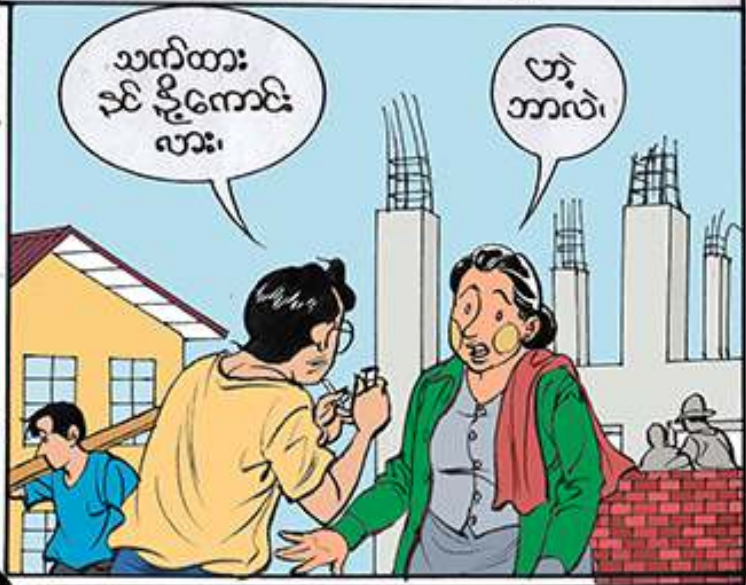
ဒီမှာ
ငါ့ ပုဆိုးနဲ့ လဲလှဲက်၊
ခင်္ဍာ ထာဘီ ငါ့ပြန်လျော်
ပေးမယ်။

ဟဲ့ ဟဲ့၊

ကောင်းဘီ
ပါ ပါတယ်
ဟဲ့၊

သား အတွက် ဆိုလျှင် ဘယ်သူ့ကို မဆို အောက်ကြို့
ခံရဉ်လည်း၊ ပွဲကြီး ဝန်မလေးတတ်ချေ။

သက်ထား
ခင် နို့ကောင်း
လား၊

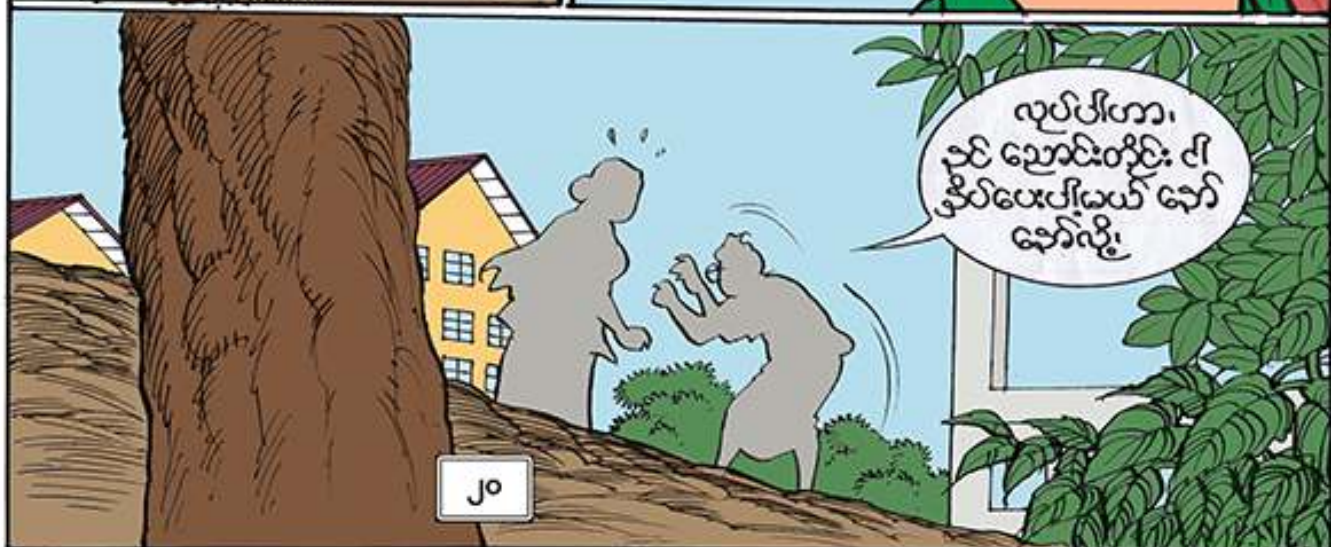
ဟဲ့
ဘာလဲ၊

တစ်ဘီလောက်
ပေးစို့မင်းပါ
ဟာ၊

ဟဲ့
ဘာလဲဟဲ့
သေချာင်းဆိုး
ရဲ့

အရည်မရ၊ အဖတ်မရနှင့် သားနှင့် ပတ်သက်သော အတိတ်ကို လွမ်းလွမ်း ဆွေးဆွေး ဖြစ်တော့ရင်း ဘကြီးပွ မျက်ရည် ဝံ့မိသည်။ ညဉ့်ငြက်သံများက အိပ်ခန်းထဲ အထိ ဖျံ့ကြဲတက်လာသည်။

ခင်မောင်ရေ၊
ငါတစ်ယောက်တည်း
ရုန်းကန်ခဲ့တဲ့ အဝန်း မင်း သားကြီး
ဆရာဝန် ဖြစ်ပြီး ငါတို့ မြေးလေး
တောင် ရနေပြီဆိုတာ မင်းကို
မြင်ချေချင်လို့တာ။

ဤက ညဉ့်ငြက်သံပေးမယ့် မနက် နှိုးခေကျ (၅) နာရီ ထိုးလောက်ကပင် အိပ်ရာထပြန်၏။ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားဝတ်မြဲပြီး ဘကြီးပွ ချစ်သော မြေးလေး ဗုံဗုံ အနိုးကို စောင့်သည်။

ခြံထဲ လမ်းလျှောက်ပြီး ချစ်ခင်နာရီ ထိုးသော အခါ နံနက်စာ စားခေကျ စားပွဲခင်းတွင် ဘကြီးပွ ဝင်ထိုင်သည်။

အဖေ၊

ဘာလဲ
သမီး၊

ဒါပေမဲ့ အတွက်
စားဖို့ မီးဖိုချောင်
ထောင်က ခဲပူလေးမှာ
ပြင်ထားတယ်။

ဖြော
အေး အေး။

သားဖြစ်သူ ငုတ်တုတ်ငိုလျက်နှင့် ဝင်ပြီး မဟန့်တားသည်ကို
အံ့မြဲထိတ်လန့်သွားသော်လည်း ဘကြီးပွဲ ဘာမှ မပြောဘဲ
စားပွဲခုံမှာ ထကာ မီးဖိုချောင်ကို ခဲပူလေးဆီ ပြောင်းထိုင်သည်။

ဝမ်းညွှန် ထိခိုက်လွန်းသော စိတ်ကြောင့် ထင်သည်။ ကိုင်ထား
သော ဇွတ်ပင် တဆတ်ဆတ် တွင်နေ၏။

JJ

ကျောပတ်လက်မို့ ထုံခံအတိုင်း သူ့အားကို
ကစားရာ တစ်ခုခု လုပ်နိုင်မည် ဆိုသော
အတွေးနှင့် ဗုံဗုံ အပြေးကလေး ဆင်းလာသည်။

ဇိုးဇိုးရေ၊
ဟာ အဖို့ပွ ဘယ်
မှာလဲ၊

ဟဲ့ သား
အဖို့က နောက်ပေး
ဖို့ဒီချောင် စားပွဲလေးမှာ
စားနေပြီ၊

ဟာ?
ဘယ်ဖြစ်လို့ ဒီမှာ
သားတို့နဲ့ မစားတော့
တာလဲ၊

သားရယ်
စားရော့ရှိတာ စား
မင်းပါ၊ ဒီလိုပဲ သားရဲ့
အသက်ကြီးလာရင် အဲလို
ပုံပွဲလေးနဲ့ ကျွေးမှ စားရ
တာ အဆင်ပြေတာ၊

ထမင်းစားခင်းဘက်မှ လွှင့်ပျံ့လာသည့် သား
ဖြစ်သု၏ အသံကို ဘကြီးပွ ကြားဖြစ်အောင်
ကြားလိုက်သေးသည်။ သားမည်ထက် လွန်ကဲသော
ကြေကွဲမှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်
တုတ်ကာ ဘာကိုမှ ဆက် မစားနိုင်တော့ဘဲ
ဘကြီးပွ မျက်ရည်တွေ စီးဆင်းကျလာသည်။

သည်ကနေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်၊ ခြံစောင့်ကြီး
မိုးလုံးက ကားကိုခေါ်ငှါး၍ သစ်တိုသစ်စများ
ထွက်လာသည်။

ဦးမိုးလုံး
အဲဒီ သစ်တွေ သား
ကိုပေး။

ဘာ
လုပ်နေလို့လဲ
ကွ၊

သား
လက်သမား လုပ်တမ်း
ကစားမလို့၊

နေပါဦး၊
သားက လက်သမား
လုပ်တမ်း ကစားရအောင်
လွှဲကော ဖြတ်နိုင်လို့
လား၊

အဲဒါတော့
ဦးမိုးလုံးလည်း သား
ကို ခိုင်းကုန်ပြန်ပေး
ပေါ့၊

ဟား
တယ်ဟုတ်တဲ့
ကောင်၊

သူ့လယ်ဘက် အိမ်အောက်ထပ်မံ ငပိရည်
ကြိုည့်နှင့် တညလဲ။ သီး မီးအုံးနဲ့လေး ဖျက်
တက်လာ၍ လူမော် ဗိုက်အာလာပြီး အိမ်
အောက်ထပ် ဆင်းခဲ့သည်။

မိန်းမရေ
တို့တွေ ထမင်း စား
ကြရအောင်ဟေ့၊

ပြီးပါပြီ
မောင်ရဲ့ ဒီမှာ တို့
စရာလေး စုံအောင်
လုပ်နေလို့၊

သားကော၊

သားကို ထမင်းစား ခေါ်ရင်
လူမော် ခြံထဲ ထွက်တော့
သစ်တို့ သစ်စများဖြင့် အလုပ်
ရှာနေသော သားအား
မိုးလုံးနှင့် အတူ တွေ့ရသည်။

အိမ်ရှေ့
ခြံထဲမှာလေ၊ ကိုမိုးလုံး
နဲ့ အာတွေ လုပ်နေတယ်
မသိပါဘူး၊

ရုတ်တရက် သား ပြောတာကို နားမလည်သလို လူငယ် ခဏ်းစားရင်း မနက်က ပြော
ခဲ့သည့် စကားကို သတိရသည်။

ဖြော
အေး ဟုတ်တယ်
လေ သားရဲ့

ဒါနဲ့
အဲဒီ စားပွဲခုံက
ဘာလုပ်ဖို့လဲ သား
ရဲ့

ဟေဟေ
အသက်ကြီးလာ
ရင် ဒီနဲ့ စားဖို့ သား
လုပ်နေတာ။

ထင်မှတ် မထားသော ကောင်းကြောင့် သူ
အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွား၏။

ဝင့်ဆိုတာ တကယ်ပဲ လည်တတ်သလား။ ရင်ထဲမှ စူးနှစ် နာကျင်သော
ခံစားမှုနှင့် အတူ သူ ကောင်း တစ်ခွဲနီးမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ သားကို
တွေ့တွေ့ကြီး ငေးမောကြည့်နေမိလေသည်။

၅၁၆

ചാ: ന്നവൃന്ദം

പിറന്നൊ

മുഴക്കം

အိပ်မက်တွေက ကြယ်မွှေးလေးတွေကို
အယ်ဆောင် သွားကြသည်။ အယ်တော့မှ
ပြန်မရနိုင်တော့ဘဲ။ ထိုတွေ့ခွင့် အတွက်
ကြယ်ကလေးများက လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်
သွားကြလေသလား။

အကြောင်း သိသူတွေကတော့ သူ့နှင့် မေ့သက်စေ
၏ လမ်းခွဲမျှကို အတော်လေး ထူးဆန်းနေကြ
လိမ့်မည် ထင်သည်။ အပြင်ပန်း ကြည့်လျှင်တော့
မောင်ရေ့ သက်ဝေရေနှင့် အင်မတန် ကြည့်သူ
စရာ ကောင်းသော ချစ်ကဏ္ဍီမယ်မျှကို မြင်ကြရ
မည် ဖြစ်၏။

တကယ်တမ်း သူတို့နှစ်ဦး အတွင်း ဖြိုကွဲစားခဲ့သည်
ဟု ကြားခဲ့ပြီး အစ်က သို့အမျိုး ကိုယ်အမျိုး ကိစ္စ၊
မယား မယီအောင် တာကုမ္ပဏီ အကူပေး မိမိအား
မကြာခဏ ပိုက်ဆံ ခိုးခိုးပေး နေရသည်မှာ စိတ်
ကျဉ်းကျပ်စရာ ကောင်း၏။

မြောရလျှင်တော့ မေ့သက်ဝေ အမျိုး
တွေက အတန်အသင့် ပြောလည်ကြသည်။
သူ့အကူတော့ သူတို့ယုံကြည် မထား
ပုံလျှင် ပေးမည်ဟုက မရှိတကယ်ဆို
အိမ်တွင်းကို ကိုယ်ရစာနှင့် တာကုမ္ပဏီ
သင့်သင့် ငှက်ငှက် ကပ်တော့ ပေးခဲ့
သည်။

ဟေ့ အမေ
အတွက် ငါးသောင်း၊
အား ပြန်လို့ကုန်ပြီးမယ်ကလေး
ကို ကျောင်းကြိုရဦးမယ်။

သာဓုပါ
အားရလှ၊ အမေလည်း
ဆေးဖိုးလေး ပြတ်နေတာ
နဲ့ အတော်ပဲ။

အား လိုရ
မယ်ရ အမေကို တောင်း
ရှင် ပေးရအောင် နီလိုက်ဆံ
လေး စာအုပ်ကြားထဲ သက်ဝေ
မယီအောင် ညွှတ်ထားဦးမူ။

ကိုယ် မိမိကို ပေးလျှင် မေ့သက်ဝေလည်း သူ့မိမိ
ကို ပေးချင်ဦးမည်၊ အိမ်ထိုင်ပင် မရှိသေးသော
အခြေအနေက လောကဝံ ဖြိုကွဲစားအောင် ခြံ
ချည် ပေါ်ချည် ခုနီနှင့် နေရသည်။ အဝ။

